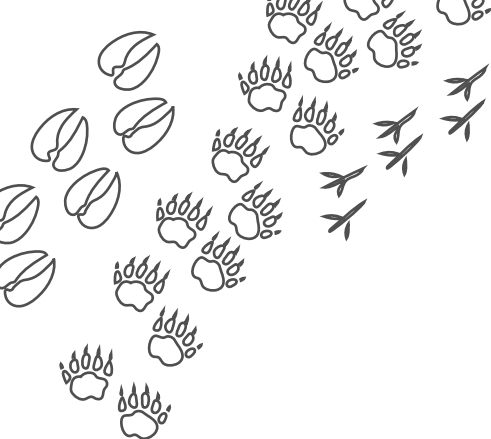

Leandra Sold

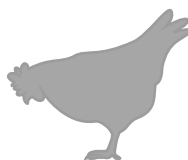

A dramatic fantasy illustration for a book cover. In the center, a man and a woman stand on a dark, rocky outcrop. The man, on the right, is dressed in dark, intricately detailed leather armor with a brown cape and holds a long, straight sword. The woman, on the left, wears a long, flowing dress with a blue and red gradient and a dark cape. A small brown chicken stands near her feet. The background is a fiery, apocalyptic sky with orange and yellow clouds. In the foreground, a path leads down into a dark, cavernous landscape where several small figures are walking away. The overall mood is epic and somber.

TRETÍ NCERA

Třetí dcera

Copyright © Leandra Sold, 2024

Obálka © Zuzana Valková, 2024

Vydalo nakladatelství © Canc, 2024

ISBN 978-80-88623-20-5

Obsah

Mapa	4	Kapitola 29	187
Prolog	6	Kapitola 30	191
Kapitola 1	12	Kapitola 31	195
Kapitola 2	20	Kapitola 32	204
Kapitola 3	29	Kapitola 33	207
Kapitola 4	39	Kapitola 34	210
Kapitola 5	44	Kapitola 35	213
Kapitola 6	50	Kapitola 36	216
Kapitola 7	55	Kapitola 37	220
Kapitola 8	59	Kapitola 38	228
Kapitola 9	64	Kapitola 39	232
Kapitola 10	70	Kapitola 40	236
Kapitola 11	74	Kapitola 41	249
Kapitola 12	84	Kapitola 42	254
Kapitola 13	89	Kapitola 43	261
Kapitola 14	93	Kapitola 44	263
Kapitola 15	98	Kapitola 45	265
Kapitola 16	103	Kapitola 46	270
Kapitola 17	109	Kapitola 47	273
Kapitola 18	115	Kapitola 48	280
Kapitola 19	118	Kapitola 49	287
Kapitola 20	124	Kapitola 50	290
Kapitola 21	137	Kapitola 51	297
Kapitola 22	143	Kapitola 52	301
Kapitola 23	147	Kapitola 53	306
Kapitola 24	152	Kapitola 54	312
Kapitola 25	161	Epilog	315
Kapitola 26	172	Poděkování	320
Kapitola 27	175		
Kapitola 28	179		

Mapa

Penteria

Zlatohorý

Větrovoda

Emeraldia

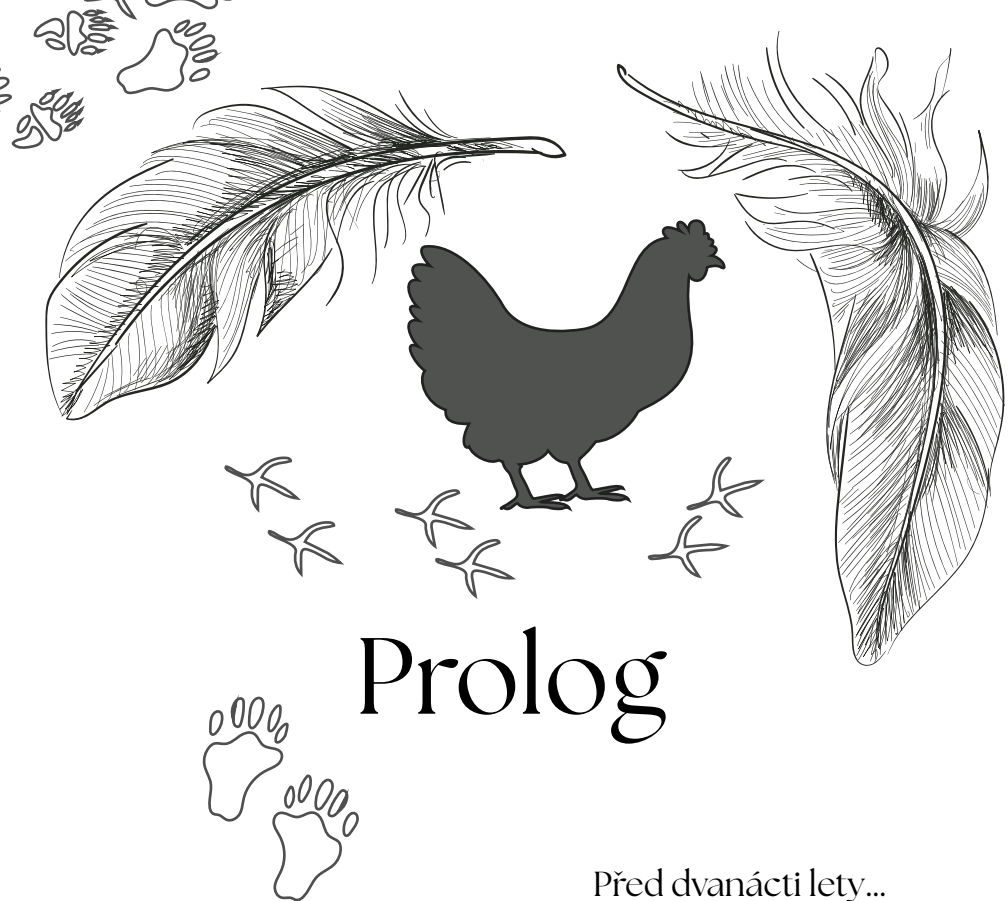
Marnea

Ngarr

Sopečné ostrovy

Prolog

Před dvanácti lety...

Marco se zavrtěl. Byli s bratrem na cestě už sedmý den. Cítil se unavený a bolel ho zadek. Na tak dlouhý pobyt v sedle nebyl zvyklý. Pohledem zabloudil k mladšímu Fabianovi. Chlapcova drobná postava na hřbetě vysokého grošáka byla shrbená, oči měl přišpendlené k hrušce sedla. Bylo mu teprve šest! A přesto otec trval na tom, že pojede do sousední země se starším bratrem. Vtom se pod kopyty Marcova koně cosi mihlo. Kůň se poplašeně zvedl na zadní a princ měl co dělat, aby ze zvířete nespádl. Celý královský průvod, čítající desetičlennou družinu statných mužů a dva chlapce, se rázem zastavil. Z křoví se vynořila rozcuchaná dívka, ne o moc starší než oba princové. Její pleť měla barvu suchého dubového listí a oči se zdály korunnímu princovi stejně černé jako její vlasy,

tak moc je měla dívka tmavé. Když se jejich pohledy potkaly, zvláště, vědouce se na něj usmála. Měl v tu chvíli pocit, že mu vidí až do nitra duše. Do tváře se mu nahrnula všechna krev, zatajil dech a naprázdno polkl.

„Ustup, cikánko! Na tvoje čáry není Jeho Výsost zvědavá,“ křikl Harald, který skupinu vedl, když se dívka v pestrobarevných šatech zastavila před Marcovým koněm, aby ho pohladila po čumáku. Zvíře tiše zafrkalo. Princ nakrabil čelo.

„Jsi cikánka?“ zeptal se dívky. Vlastně až do dnešního dne žádnou nepotkal. To zjištění v něm budilo zvědavost.

Namísto odpovědi se tiše zasmála, obešla koně a natáhla k princovi ruku plnou blyštivých náramků, které hlasitě zacinkaly. „Chceš vědět, co tě čeká, Jasnosti?“

Marco už k ní natahoval dlaň, když mu Harald vytrhl otěže a odvedl jeho koně z dívčina dosahu.

„Řekl jsem, abys táhla,“ sykl a odplivl si. Měl na starost bezpečí obou princů a svůj úkol bral velmi vážně.

Princ se na něj zamračil, sevřel otěže znovu pevně v dlaních a pobídl koně, aby se vrátil zpět. Cikánka před ním uskočila stranou. Pod nohama se jí přitom propletl hnědobílý tvoreček, který připomínal lasičku. Sehnula se a vzala ho do náručí. Prsty zvířátko drbala za ouškem a cosi mu šeptala.

„Makovka tvrdí, že ti polekala koně, Jasnosti. Je jí to líto. Neudělala to schválně.“

Marco přešel směšné jméno malého tvora nepatrným ušklíbnutím. Na tom, co dívka řekla, ho zaujalo něco docela jiného. „Ty tomu zvířeti rozumíš?“

Neodpověděla. Dráždilo ho to skoro stejně jako to, jak se na něj dívala. Byl zvyklý, že jej lidé poslechnou, sotva zahlédnou královský erb s drakem na jeho plášti, bez ohledu na zjevně nízký věk. Na tuhle otrhanou holku však jeho původ dojem nedělal.

„Výsosti, měli bychom jet. S takovými, jako je *tahle*, není radno se vybavovat. Nosí smůlu,“ upozornil ho Harald opatrně.

Princ se v sedle napřímil, naivně totiž věřil, že tak bude vypadat na víc než na svých osm let.

„Nosíš smůlu?“

Cikánka zavrtěla hlavou. „Máš krásného koně, Jasnosti.“

„Děkuju.“

„I jeho bratr je moc krásné zvíře,“ kývla bradou ke grošákovi, na kterém seděl vykulený Fabian.

Korunní princ přimhouřil oči. „Jak víš, že jsou to bratři?“

Pohodila hlavou a zadívala se skrze něj. „Dva bratři, dva koně. Jeden s druhým vždy bok po boku kráčí. Střež se však dne, kdy jeden z koní zemře, Jasnosti. Toho dne se rozdělí i osudy královských bratrů.“

Marcovi přejela po páteři chladná čepel mrazu. Už otvíral pusku, aby se zeptal, co myslí tím, že se jeho a Fabianův osud rozdělí, když se otočila na bosé patě a utíkala lesem pryč. S čelem zvlněným starostí se podíval na mladšího bratra. Ten k němu upíral šedý ustrašený pohled. *A je moje vina, že je vyděšený, pomyslel si provinile.*

Harald měl pravdu. *Ta holka nosí smůlu.*

Toho večera konečně dorazili do cíle. Když je kněží zavedli do strohého pokoje s malým oknem a dvěma nízkými futony, měl Marco za to, že se někde stala chyba. Jenže opak byl pravdou. Ngarrští kněží byli natolik asketičtí, že jim takové ubytování připadalo plně dostačující. Korunní princ protestoval, ale ukázalo se, že tady svým titulem nikoho neohromí.

Stejně jako mladší bratr se svlékl a ulehl pod hrubou vlněnou přikrývkou. Doufal, že díky dlouhé cestě budou oba dost unavení na to, aby i v cizím prostředí rychle usnuli. V duchu proklínal otce za to, že je sem poslal. Bledý měsíc vrhal na zdi pokoje strašidelné stíny. Malým oknem se k nim

nesl zvuk příboje a vzduch byl prosycen vlhkem a neznámými pachy. Stýskalo se mu. Namísto toho, aby pokojně spal, zíral mlčky do tmy. Z místa, kde ležel schoulený jeho malý bratr, se ozval tichý vzlyk.

Teď začal Marco proklínat i matku za to, že na otce málo naléhala, aby zůstal doma alespoň Fabian. „Bráško?“ oslovil ho tiše a mžoural na nezřetelnou siluetu ve tmě, která se pohnula.

„Mamá nám před spaním vždycky vyprávěla pohádku,“ špitl mladší z chlapců a hlasitě potáhl nosem.

Marco se ušklíbl. Vyprávění pohádek nepatřilo zrovna mezi jeho oblíbené činnosti, ale pokud to bratra utěší a přestane na chvíli fňukat, za zkoušku to stojí.

„Kdysi dávno měl jeden muž dvojčata. Chlapce a dívku,“ začal a v hlavě přitom lovil slova, která v jeho vzpomínkách pronášel matčin měkký melodický hlas. Stýskalo se mu po ní stejně jako Fabianovi, ale zatvrdil se vůči tomu pocitu. Byl přece budoucí král. A jak říkával otec, králové nepláčou. Nikdy!

„A ta dvojčata spolu nedokázala vyjít,“ pokračoval, „neustále vyžadovala otcovu pozornost, jenže ten měl důležitou práci.“

„Tvořil svět,“ skočil Marcovi do vyprávění mladší bratr.

„Ano, tvořil svět,“ přitakal s úsměvem starší princ.

„Tím mužem byl Nebeský otec, který dal život zvířatům, bohům i lidem. Jenže aby mohl práci dokončit, potřeboval svoje děti něčím zabavit. A proto jim věnoval Penterii i se všemi lesy, tvory a poklady, které měla.“

„Zapomněl jsi říct, jak se ta dvojčata jmenují,“ napomenul ho Fabian.

Marco se do tmy ušklíbl. „Vždyť víš jak.“

„Ale stejně to chci slyšet.“

Starší rezignovaně vzdychl, obrátil oči v sloup a nakonec zamumlal: „Jmenují se Nicota a Stvořitel.“

Fabian se spokojeně usmál, ale neřekl nic.

Když Marco po chvíli ticha usoudil, že bratr je spokojený, dal se znovu do vyprávění.

„Děti od těch časů už Nebeského otce od práce nevyrušily. Den za dnem totiž Nicota a Stvořitel hrají další a další partii nikdy nekončící hry.“

„Shatrangdg¹,“ skočil mu znovu do řeči Fabian.

„Správně,“ přitakal Marco. „Hrají Shatrangdg a Penterie je šachovnicí, vedle které stojí na křišťálové hrací desce váhy s miskami černé a bílé barvy. Když vyhraje Nicota, položí kamínek na černou misku. Vyhraje-li Stvořitel, položí kamínek na bílou. A dokud budou jejich misky v rovnováze, bude Penterie vzkvétat.“

1 Shatrangdg (počeštěně šatrandž) je strategická desková hra pocházející z Persie, kde vznikla někdy v 6. či 7. století ze starší hry indického původu, která se nazývá čaturanga. Prostřednictvím Arabů se hra šatrandž dostala do Evropy, kde z ní v 15. století vznikly moderní šachy. Ty ji pak postupně vytlačily, protože byly rychlejší a takticky zajímavější.

Zvedal se vítr.

Poslední z velkých králů se v sedle svého bílého koně napřímil a zaposlouchal do tichého vábivého svistu vzdušných vírů. Natáhl k nim ruku a nechal se jimi hladit po zjizvených mozolnatých prstech. Jemný vánek se mu obtáčel kolem dlaně jako chřestýš a vydával přitom na vlas stejně zlověstný zvuk.

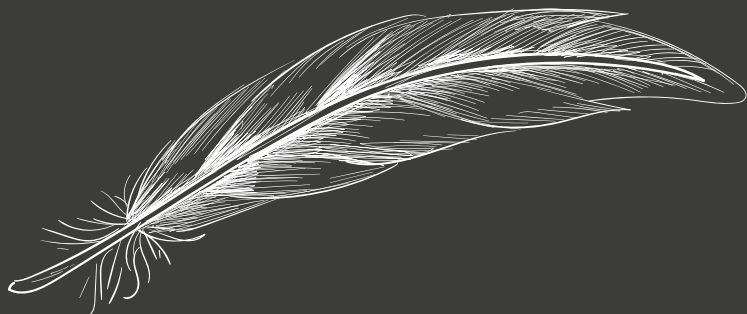
Zněl mu v uších coby rajská hudba.

Pousmál se.

Miloval tu plíživou píseň smrti. Nemohl se jí nabažít.

Jeho temně hnědé oči se toužebně zaleskly v předtuše něčeho velkého a ničivého jako vichřice.

Čas se nachýlil. Konečně.

Kapitola 1

Zeměhrad

Současnost...

Alessandra se krčila ve stájích. Vyděšeně si tiskla obě dlaně ke rtům, aby utišila zrychlený dech, a velkýma zelenýma očima pozorovala skupinu mužů v černé kůži, která ji pronásledovala. Všichni měli tváře schované pod tmavými šátky a smrděli jako kus spáleného masa na hony daleko. Cizinci si mezi sebou vyměnili pár slov neznámou řečí a pak začali postupně otevírat jednotlivá stání. Zadržela vzduch v plicích a pohledem pátrala po jakékoliv únikové cestě. Teď byli muži sice na opačné straně stájí, ale jestli se jí nepodaří odsud nějakým zázrakem zmizet, je jen otázkou času, než ji najdou. Skousla si

dolní ret, aby zastavila zoufalý vzlyk, který se jí dral z hrdla. Zabolelo to a na jazyku ucítila železitou pachut vlastní krve.

Tak myslí, Al. Přece se nenecháš chytit!

Ryzák se zlatou hřívou, jako by vycítil její neklid, hlasitě zafrkal. Alessandra vyděšeně vykulila oči, když jeden z nájezdníků zbystřil a vydal se rychlým krokem přímo k ní. Naštvaně se ohlédla po zvířeti, to jen několikrát kývlo velkou hlavou a přešláplo z nohy na nohu. Měla chuť ho něčím praštit. Temná postava se k ní blížila rychlostí větru, málem byla skoro u ní. Už skrze díry mezi jednotlivými prkny viděla záhyby černé kůže na cizincových šatech, když se ozvalo vrznutí dveří a do stájí vtrhl podkoní, který kdysi princeznu – králi na zapřenou – učil jezdit na koni obkročmo.

„Co se to tady děje?“ rozkřikl se. „Kdo jste?“

Cizinci si ho krátce přeměřili pohledem a pak se postupně zadívali jeden na druhého. Neodpověděli a přes šátky na obličej bylo těžké odhadnout, co si o nově příchozím myslí. Alessandra však měla jasno a zavrtěla nešťastně hlavou.

Sebastiane, uteč! Prosím, uteč pryč.

Jenže podkoní její prosby nevyslyšel. Jak by taky mohl, když je nevyslovila nahlas. Ten chudák zjevně vůbec neměl ponětí, k čemu jen před malou chvílí došlo v trůnním sále, a snažil se chránit majetek svého pána. Pána, který už žádného koně potřebovat nebude. Leda snad jen k tomu, aby jeho tělo na povoze odvezl k hranici. Pokud se mu vůbec dostane pohřbu s poctami, které si coby král říše zasloužil. A Alessandra byla příliš zbabělá, aby podkoního varovala. Aby prozradila svůj úkryt. Když Sebastianovi nikdo neodpověděl, prošel rázně kolem stání, v němž se schovávala až k seníku, a vzal do ruky vidle. Princezna zavřela oči a opřela se čelem o dřevěnou stěnu.

Ach, Sebe, ty starý poctivče, kdybys jen tušil jakou děláš chybu.

Podkoní však nemohl vědět, že před ním stojí nájezdníci ze Sopečných ostrovů. Nemilosrdní zabijáci, ochotní pro svého vůdce udělat cokoliv. Jeho sedlácká zbraň pro ně

nebyla žádnou překážkou. Snad proto byla Sebastianova tvář tak plná překvapení, když se ozval tichý svist. Alessandru oslepily paprsky zapadajícího slunce, které krátce dopadly na vyleštěnou čepel meče nad hlavou nájezdníka a odrazily se jejím směrem. Zaslechla ránu. Znělo to, jako by se k zemi svezl pytel plný obilí. Nestačila se ani nadechnout, než pak pod ryzákovy nohy, jen kousek od ní, dopadla do slámy Sebastianova hlava. Jeho oči byly doširoka otevřené. Kousla se do zatáté pěsti, aby zadržela výkřik.

Kůň se leknutím vzepjal na zadních a zaržál.

Alessandra zalapala po dechu, a jak jen to šlo, přitiskla se ke stěně, aby ji zvíře neubilo kopyty, až zase dopadne na všechny čtyři. Nájezdníci si rozčileně vyměnili několik slov. Na to zaslechla jejich chvatné kroky, vrznutí dveří a dál už bylo ticho. Dívka ještě pár přerývavých nádechů šokovaně zírala na hlavu podkoního a snažila se silou vůle potlačit třas v celém těle. Když se jí to částečně povedlo, zamžourala skrze mezery v prknech ke dveřím. Nájezdníci byli pryč. Zdá se, že jí Sebastianova odbojnost zachránila život. Opatrně se postavila na nohy, objala koně kolem krku a nechala slzy, aby se vpily do jeho hladké srsti. Zůstala dočista sama. Otec je mrtvý, sestry zřejmě taky a Merit... Merit po ní chtěla nemožné.

Kam teď půjde?

Tady zůstat nemůže. Dlouze vydechla, napřímila se a políbila koně na bílou lysinu mezi očima.

„Až se setmí, sbalím Pipi, něco k snědku a vypadneme odsud, Zlatohrívku, co říkáš?“

Kůň krátce zafrkal a kývnul hlavou. Podrbala ho mezi ušima.

„Já věděla, že budeš pro,“ zašeptala a usadila se do rohu stání na suchou slámu. Skrčila si kolena k bradě a snažila se nemyslet na to, že ještě před osmým úplňkem byl její svět naprosto v pořádku.

Před osmým úplňkem...

Alessandra šokovaně zírala do otcových jasně modrých očí a marně přemýšlela, jak se vykrotit ze sňatku s princem Marcem, aniž by ho zase zklamala. Měla pocit, jako by celá její existence pro krále ničím jiným než právě zklamáním ani nebyla. A ona by si tak přála, aby se na ni alespoň jednou podíval se stejně láskyplným výrazem, s jakým se díval na její sestry. Sklopila oči k zemi.

„Já se nechci vdávat, otče.“

Zaslechla, jak se trhaně nadechl. „Cos to právě řekla, Alessandro?“

Dívka odhodlaně nasála do plic vzduch a zpříma se zadívala králi Yanovi do lehce brunátné tváře, což byl neklamný příznak toho, že se mu vzteky začínala vařit krev v těle. Al dobře věděla, co přijde, až mu slova zopakuje. Podobnou scénu zažila už tolikrát, že by to jen těžko dokázala spočítat, ale zkrátka nedokázala zapřít vlastní vůli jako Bianka nebo Catalina.

Svého budoucího muže si chtěla zvolit sama, stejně jako šaty nebo zájmy. Co na tom, že coby ženě jí bylo určeno vyšívání a háčkování, když ji mnohem víc bavila jízda na koni. Proč by měla nosit dlouhé těžké vrstvené sukně s vlečkou, když pro souboje a lezení po stromech jsou daleko praktičtější kalhoty? A jak by poznala, že ji správce okrádá, kdyby neuměla číst a psát? K čemu vlastně potřebuje manžela, když jeho funkci dokáže zastat úplně sama?

„Nepotřebuji manžela,“ řekla pevným hlasem s pohledem zaklesnutým do otcových očí a špičatou bradou vystrčenou vpřed. Srdce jí bušilo jako splašené. Bianka vedle ní melodramaticky zavzdychala, levá ruka jí vylétla k čelu a byla by se

sesunula k zemi, kdyby ji nejstarší ze sester – Catalina – nepodepřela v pase.

Král se postavil. „Máš snad v úmyslu se obětovat na místo své sestry a prožít zbytek života za zdmi chrámu?“

Polkla a úkosem se ohlédla po Catalině, která by takovou příležitost rozhodně přijala s nadšením, protože se nechtěla stát kněžkou. V očích její sestry na vteřinu vzplála naděje a Al málem pukalo srdce nad tím, že ji musí bez milosti udupat, sotva vzklíčila.

„Ne, otče. Ale četla jsem, že –“

„Tys četla?“ zaburácel Yan hromovým hlasem a praštil pěstí do jednoho z ozdobných opěradel dřevěného trůnu. Ten kus nábytku toho už za jeho vlády musel tolik vydržet, napadlo ji bezděčně, protože během rozhovorů s ní do něj král mlátil až nepříjemně často.

„Kdo tě to, u Thierry, naučil?“ zařval vztekle a od rtů mu přitom odlétaly kapičky slin, které mu ulpívaly na stříbrem prokvetlém zlatém plnovousu.

Znejistěla. Merit byla jejím největším tajemstvím. Kdyby věděl, že kromě čtení ji Nejvyšší kněžka naučila také střilet z luku a ohánět se mečem, dost možná by dal její chrám vypálit. A to i za cenu, že by bez Tieřina požehnání přišli o veškerou úrodu a jeho lid by hladověl.

„Sama jsem se to naučila,“ odpověděla vyhýbavě.

Yan zatnul zuby a dlouze vydechl nosem. Tušil, že mu lže, ale znal svou nejmladší dceru dost na to, aby věděl, že je tvrdohlavější než on sám a nemá smysl z ní cokoliv páčit násilím. Navíc svým způsobem obdivoval její houževnatost, vynalézavost a přirozenou inteligenci. Vždyť ta holka si v šesti letech sama vyrobila prak a prokázala, že má navíc i docela slušnou mušku, když z protější strážní věže rozbila postupně všechny okenní tabulky Belemorovy komnaty. Správce byl vzteky bez sebe a žádal pro princeznu exemplární trest, tak ji Yan poslal do stájí kydat hnůj. Nemohl tušit, že se jí u koní nakonec zalíbí

víc než v teple a pohodlí paláce. Byla by dokonalým králem. Kdyby to nebyla dívka.

„A co jsi se to tedy dočetla, drahá dcero,“ pronesl možná zbytečně kousavým tónem, kterého ihned zalitoval, když si všiml, jak sebou jeho nejmladší dcera trhla. Kdyby tak mluvil s Biankou, dávno by skončila na zemi v mdlobách a Catalina byla natolik diplomaticky vychytralá, že by se k podobné výměně názorů nikdy nemohlo začít ani schylovat.

„Dočetla jsem se, že v Marneji vládne královna jménem Isabela,“ odtušila Alessandra hrdě. „Pokud může zemi vládnout žena na pobřeží Penterie, proč by nemohla tady ve vnitrozemí?“

Yan nakrčil čelo a promnul si mezi prsty kořen nosu. „Isabela je královna vdova, Alessandro. A aby se jí mohla stát, musela se nejprve provdat.“

„A proč musím nejdřív odovět, abych mohla vládnout své zemi?“

„Protože jsi dívka. A z každé dívky se jednou stane žena, která své zemi porodí dědice, zatímco její manžel bude tu zemi bránit. Dosud se nenarodil muž schopný porodit dítě a žena schopná vést armádu. Tím náš rozhovor skončil. A očekávám, že až dorazí princ Marco na námluvy, budeš se chovat, jak se sluší.“

Stáhla rty do tenké čárky a potlačila slzy vzteku. Nenapadal ji žádný přesvědčivý argument, kterým by mohla králi oponovat. Muži totiž k jejímu nesmírnému zklamání děti opravdu nerodí.

„Jistě, otče,“ zamumlala tiše, sklonila hlavu k zemi a mírně se pokrčila v kolenou právě tak, jak od ní žádal protokol. Otec se na ni unaveně usmál a mávl rukou, čímž dával všem třem dcerám najevo, že je propouští z trůnního sálu. Zatímco Catalina s Biankou vzorně a tiše cupitaly pryč, Alessandra odcházela rázným krokem a za hlasitého klapotu nízkých podpatků, takže nikdo z přítomných dvořanů nemohl ani na vteřinu pochybovat o tom, co si o otcově rozhodnutí myslí.

„Stůj!“ ozvalo se za jejími zády.

Zarazila se, zavřela oči, napočítala v duchu do tří a teprve potom se ke králi otočila znovu čelem. „Ano, otče?“

Vladař sám se s jejím neuctivým chováním dokázal vlastně docela dobře vyrovnat, ale jen pokud k němu nedocházelo před zraky jiných. Nemohl si dovolit, aby to vypadalo, že nemá patřičnou autoritu u vlastní dcery. Co na tom, že ji opravdu neměl. Jen když se to u dvora nikdo nedozví.

„Pokud se nedokážeš chovat jako princezna, dcero, můžeš jít do kuchyně drhnout hrnce jako poslední služka,“ varoval ji přísně a okamžitě toho zalitoval, protože navzdory jeho očekávání se Alessandra líbezně usmála, udělala vzorné pukrle a prohlásila: „Radši budu do konce života drhnout hrnce a kydat hnůj, než bych si dobrovolně vzala prince Marca.“ Poslední slova skoro zavrčela.

Zalapal po dechu. „Ven!“ Máchl rozčileně rukou. „Odejdi mi z očí. Nechci tě vidět, dokud tvůj nastávající nedorazí na námluvy.“ Pokud vůbec dorazí, dodal v duchu.

Dívka pevně zafala zuby, uklonila se a stejně rázně jako prve odešla ze sálu, v němž to hučelo jako v úlu. Král věděl, že je jen otázkou času, než se její slova dostanou až k uším prince. Nějaký snaživce jistě brzy vyšle jednoho z těch černých ptáků, co pendlují každý den tam a zpátky a nosí zprávy všemi směry. Marco se zcela pochopitelně urazí a svou žádost stáhne. Zdá se, že jeho malá tvrdohlavá dcera přece jen dosáhla svého. Zase.

Sotva Alessandra opustila trůnní síň, dovolila slzám, které ji už hodnou chvíli tlačily pod víčky, aby se jí rozutekly po vztekem zarudlých tvářích. Nedokázala pochopit, proč otec nevynechá jedinou příležitost k tomu ji ponížit. Přes zamlžené oči skoro neviděla na cestu. Procházela temnými chodbami hradu spíš po paměti, a proto ji překvapilo, když vrazila do rozzlobené Cataliny.

„Copak jsi zešilela?“ zasyčela na ni sestra a bolestivě jí v dlani sevřela levou paži. „Otec se tě snaží provdat, aby získal

spojence, protože prohráváme válku, a ty ho takhle neurvale odmítneš?”

Alessandra zamrkala, aby rozehnala slzy. Teprve teď si všimla, že Bianka, která stojí vedle Cataliny, pláče stejně jako ona. „Co se jí stalo?”

Nejstarší ze sester se ušklíbla. „Taky se bude vdávat. A taky nechce! Jenže na rozdíl od tebe chápe svoje postavení a přijala tu zprávu se ctí. Kdybys chodila včas, namísto aby ses courala, kdo ví kde, věděla bys to.“

„Kdyby ses sama tolik netoužila vdát, Cat, měla bys pro nás obě větší pochopení,“ zasyčela Alessandra, vytrhla se ze sestřina sevření a objala Bianku, která se v tu chvíli hlasitě rozvzlykala.

„Koho ti vybral?” Když takhle vyvádí, muselo to být zlé. Moc zlé.

„Go-go-dricka,“ vykoktala Bianka a znovu propukla v pláč.

Al pohladila plačící sestru po plavých vlasech a nechápavě se podívala na Catalinu. „Vždyť je to náš nepřítel.“

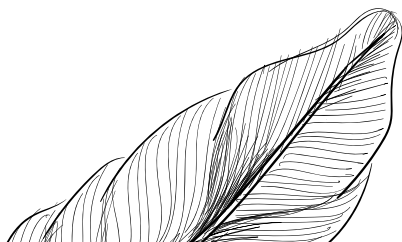
Vysoká tmavovláška pokrčila rameny. „Právě. Otec si od toho sňatku slibuje trvalý mír. Copak sis nevšimla, že Větrovoda už téměř celá padla? Že teď jsme na řadě my? A proč myslíš, že tebe chce provdat do Zlatohoří?”

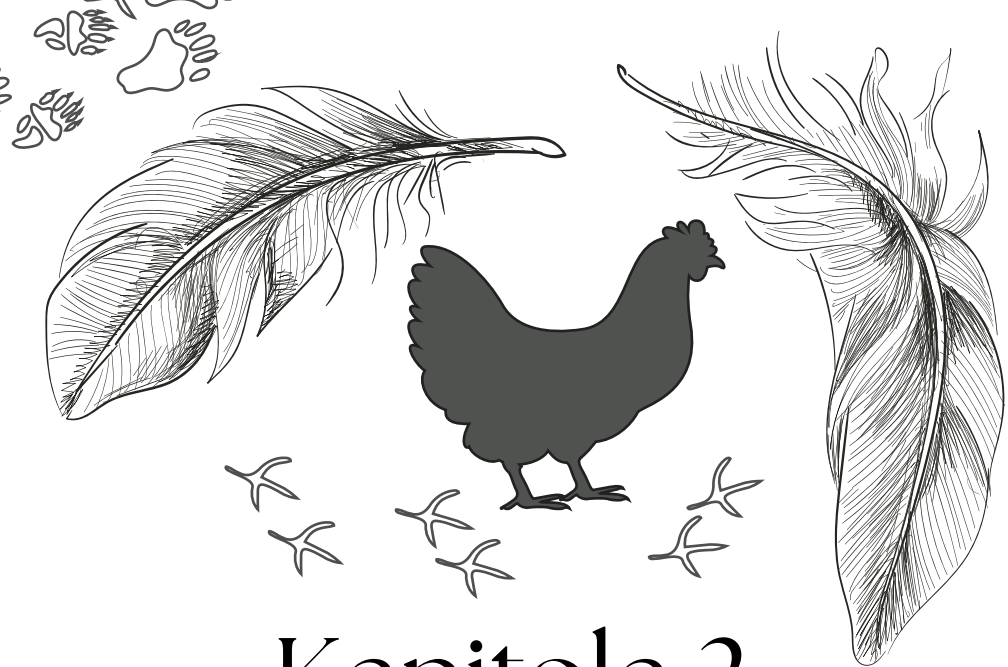
„Protože právě tam potáhne Godrick, až získá Emeraldii,“ odpověděla Alessandra hluše a poprvé od chvíle, kdy se o otcových svatebních plánech dozvěděla, ji napadlo, že kdyby měl na výběr, do žádného svazku by ji možná nenutil.

„Přesně tam by potáhl,“ utvrdila ji v jejích domněnkách Catalina. „Ale pokud tam bude mít švagrovou, možná si to rozmyslí.“

„Tomu přece nevěříš ani ty sama,“ odfrkla si Aless.

Na to nejstarší princezna neodpověděla, jen se tajemně usmála a odkráčela pryč.

Kapitola 2

Stáje Zeměhradu

Současnost...

Alessandra se vyškrábala světlíkem na střechu. Opatrně shlédla na prostranství před stájem a v duchu si spočítala šance na útěk. Ve tmě, kterou ředily hořící louče zavěšené na zdech budov, zahlédla dva muže v černém. Každý vartoval na jedné straně dvora. Godrick zjevně nepředpokládal, že by kdokoliv útočil na vnější nádvoří hradu, které leží za vodním příkopem. Nebo se možná rozhodl, že jeho případná ztráta by pro něj byla snesitelnou daní, protože má s sebou omezené množství nájezdníků a potřebuje jejich služby jinde než tady. Těžko říct, ale pro ni jen dobře.

Když si bude počínat chytře a tiše, může se odtud dostat živá nejen se Zlatohřívkem, ale i s Pipi. Přejela očima vzdálenost mezi muži a kurníkem. To půjde, pomyslela si. Vytáhla ze širokého rukávu prak a pár kamenů. Zamířila a přesně zasáhla cíl. Vepři v ohradě začali chrochtat, a když vystřelila podruhé, ozval se ještě i úpěnlivý prasečí kvikot.

„Promiň, čuníku, ale nešlo to jinak,“ špitla si pro sebe, a když právě podle jejího očekávání muž v černém odběhl k ohradě s vepři, chvatně se svezla po střeše na zem, kde dopadla na obě nohy stejně neslyšně jako kočka. Příkrčila se a přeběhla ke kurníku. Otevřela dveře a ve tmě mžourala na spící drůbež. Zvenčí sem dopadalo jen nepatrné množství na-oranžovělého světla.

„Pipi, puťa,“ zavolala tlumeně. „No tak, Pipinko moje malá, puťa, puťa,“ šeptala a do hlasu se jí vkrádal neklid, když žádná ze slepic na její hlas nereagovala.

„Ty slepice jedna hloupá, tak kde jsi?“ zavrčela netrpělivě a v tu chvíli jeden z kropenatých ptáků zvedl hlavu a protáhl kvoknul.

Oddechla si a vzala slepici do náruče. „Díky bohyni, už jsem se bála, že tě tady budu muset nechat, Pipi moje pitomoučká.“

Opatrně vykoukla ven, aby zjistila, že nájezdník se na své místo ještě nevrátil. Po špičkách přeběhla do stodoly. Cestou chmátla po jedné louči, aby uvnitř viděla. Chvatně za sebou přibouchla dveře a upevnila ji do držáku. Položila ptáka na zem, ten ji ospale a nechápavě sledoval žlutýma očima. Vysypala skoro celý pytel pšenice, kterou ve stodole skladovali, a nechala v něm jen tolik, kolik unesla. Znovu ho pevně zavázala. Další pytel pak vysypala celý a strčila do něj slepici. Cípy obou pytlů svázala k sobě a přehodila si je přes ramena, takže jí visely za krkem a vydala se zpátky ke dveřím stodoly. Skrze mezery v prknech zamžourala ven a zjistila, že byla příliš pomalá. Nájezdník už stál na svém místě. Chybějící louče si naštěstí nevšiml. Očima bloudila po stodole, po jejích vysokých trámech a hledala přitom dvě věci. Světlík a žebřík,

kterým by se na trámy dostala. Když obojí našla, málem zavýskla radostí.

Opřela dlouhý žebřík o jeden z trámů nedaleko světlíku, přehodila si pytle do jedné ruky a druhou se přidržovala, aby nespadla. Dala by právě teď cokoli za to, aby na sobě měla místo dlouhých šatů a střevíčků kalhoty a pánské kožené boty, které zůstaly pohozené na podlaze v její komnatě, kde je pro samý spěch nechala ležet, aby nezmeškala sestřiny zasnuby. Stejně nakonec přišla zase pozdě. A ještě že tak. Jinak by byla možná dávno po smrti, stejně jako otec. Cítila, jak sebou slepice pod režnou látkou mele, a v duchu se přitom modlila k Tieře, aby ji náhodou nenapadlo nahlas kdákat. Když byla dost vysoko, uložila oba pytle bezpečně na trám, přičemž ten s živým obsahem hypnotizovala očima, pro případ, že by se pohnul, aby ho mohla chytit, kdyby padal. Naštěstí se tak nestalo a ona si mohla oddechnout, když se konečně na trám vyhoupla oběma nohama. Opatrně se natáhla ke světlíku a otevřela ho, postupně jím vystrčila na střechu svůj náklad a teprve pak vylezla za ním. Slepice začínala být neklidná a tiše nespokojeně pokvokávala.

„Ššš, Pipinko, vydrž ještě chvíli,“ šeptala, zatímco si sundávala nepraktické boty a házela je do pytle k zrní, aby si je později mohla zase about. Plavně přeběhla po střeše stodoly až k jejímu okraji. Stáje stály asi na krok daleko a jejich střecha byla mnohem nižší. Neměla strach, že by vzdálenost nepřekonalala. Byla z lesa zvyklá skákat ze skály na skálu mnohem dál, ale bála se, že to nedokáže dost potichu. Odhodlaně se nadechla, odrazila, skočila a podařilo se jí dopadnout tak nešikovně, že se jí pod nohou uvolnila hliněná taška a s hlasitým třísknutím dopadla na kamenný chodník mezi stavbami. Hned se přihrčila a po čtyřech se tiše plazila k okýnku nad seníkem, kterým ze stáje prve vylezla. Právě ve chvíli, kdy zaslechla, jak na sebe muži venku cosi pokřikují, bezpečně dopadla do hromady sena. Mohla si vydechnout. Zatím.

Připadalo jí jako celá věčnost, než se zvenčí přestaly

ozývat hlasy. I potom však raději zůstala ještě chvíli sedět ve vyhrátém dolíku na hromadě sena. Odvážila se jen k tomu, aby jemně osvobodila vyděšeného ptáka z pytle. Postupně slípce zkontrolovala obě nohy i křídla, a když usoudila, že je v pořádku, usadila ji vedle sebe a hladila dlaní její lesklé, zlatě kropenaté peří. Sebastian nad jejím výběrem domácího mazlíčka vždycky kroutil hlavou, a kdyby o Pipi věděly sestry, jistě by se jí vysmály. Otec by jí zřejmě nabídl raději nějakého exotického papouška, jehož původ a krása by byly mnohem hodnější princezny, a proto se jim o slípce nikdy nezmínila ani slůvkem. Jediný, kdo mohl snad pochopit, proč je jí ta veskrze obyčejná slepice tolik drahá, byla Merit. Kněžka byla totiž u toho, když Al našla opuštěné kuřátko v poli s obilím a osvojila si jej. O to méně rozuměla tomu, oč ji před několika dny představená chrámu žádala.

Před několika dny...

Alessandra uskočila před Meritiným výpadem a hlasitě oddechovala. Jak se její schopnosti zlepšovaly, byly jejich souboje delší a ona nad svou učitelkou mnohem častěji vyhrávala. Byla to ovšem vítězství splacená potem a často i krví jich obou. Protože už dávno nepoužívaly cvičné meče, ale skutečné vražedně ostré zbraně, a tak se tu a tam stalo, že jedna druhou zasáhla. Naštěstí měla Merit neomezený přístup k léčivé rašelině z Posvátného močálu, takže princezně nikdy žádné zranění dlouho nezůstalo, jinak by se na její tajné lekce už dávno na hradě přišlo.

Právě dnes to vypadalo spíš na princeznu prohru. Po další ostré výměně názorů s otcem a zjištění, že její starší

sestra se brzy provdá za úhlavního nepřítele, nemohla posledních pár nocí pořádně zamhouřit oka, takže byla teď roztěkaná a unavená. Přesto se nevzdávala, vykročila vpřed a máchla mečem, aby donutila Merit k ústupu. Ta však její útok nejen že bez problému odrazila, ale ještě ji zatlačila blíž ke břehu jezera, jehož hladina se v odrazu odpoledního slunce zlatavě třpytila.

„Zdá se mi to, nebo dnes nejsi ve své kůži?“ zeptala se kněžka a odhodila si bílý cop z útlého ramene na záda. Al si nebyla jistá, kolik mohlo být Merit let, a neměla odvahu se na to kdy zeptat. Její tvář už brázdily hluboké vrásky, ale síly a elánu měla možná víc než sama princezna. Tušila, že v tom svou roli bude mít rašelina z močálu a dost možná i nějaká kouzla, jež jsou známá jen zasvěceným chrámovým kněžkám, ale neměla představu, jak fungují. Její matka je však znala. Musela. Byla přece jednou z nich, než ji otec z chrámu unesl. A brzy všechna chrámová tajemství objeví i její sestra Catalina, protože se narodila za bezměsíčné noci, kdy je síla bohyně země Thierry nejsilnější. Vyvěrá z hlubin země, poletuje vzduchem a ulpívá na všem živém jako drobné částičky pylu na medové plástvi. Stejně temná noc přivítala na svět i Alessandru a odnesla si s sebou duši její matky Aidy. Jenže oběť chrámu přinášely vždycky jen prvorozené dívky, což Alessandra nebyla. Naštěstí.

„Bianka se bude vdávat,“ odtušila Al a pokusila se o další výpad, který stejně jako ten předchozí skončil nezdarem a ústupem. Nikdy úplně nepochopila, jak se může Merit hladce a dokonale pohybovat v dlouhých, temně hnědých sukních, aniž by zakopla. Ji samotnou dělil jediný krok od toho, aby se ocitla po kotníky ve vodě, a věděla, že nemít kalhoty, dávno by tam byla.

Merit krátce pokrčila rameny, než máchla mečem, a když se její učednice přestala krýt, aby odrazila její útok, vykopla a shodila ji tak do chladné vody. Když si Alessandra uvědomila, že padá, bylo příliš pozdě. Stihla se sice ještě zapřít lokty

o bahnité dno jezera, ale Merit už jí tiskla špičku meče ke krční tepně. Prohrála.

„Na svatbě přece není nic špatného. Bianka má na to věk. I tebe bude chtít otec brzy provdat,“ mrkla na ni kněžka, když jí podávala ruku, aby jí pomohla vstát.

„Pfff. Už chce, domluvil mi sňatek s princem Marcem.“

„Takže to ti ve skutečnosti nedá spát? Je to budoucí král Zlatohoří, není o moc starší než ty. Mohl by být dobrá partie,“ nadhodila zdánlivě lhostejně kněžka. V duchu jí však ta zpráva brala klid. Měla s princeznou vlastní plány a sňatek by je mohl zkomplikovat, ne-li úplně znemožnit.

Dívka se ušklíbla. „Tak si ho vezmi sama.“

„Nebuď drzá,“ mlaskla kněžka a lehce ji dloubla do ramene.

Alessandra se zamračila, minula Merit a posadila se pod smuteční vrbu, kde se opřela o mohutný kmen. Chvilí mlčky sledovala, jak si teplý, pozdně letní větřík pohrává s jemnými lístky na dlouhých, k zemi skloněných proutcích.

„Někdy mám pocit, že jsme pro něj jako ty lístky pro vítr. Že si s námi může dělat, co se mu zamane,“ hlesla posmutněle a odhrnula si z čela uvolněný pramen vlasů zvlhlých potem. Pohledem přitom bezděčně zkontrolovala Pipi, která hrabala pařátkem v trávě a vyzobávala z ní drobný hmyz.

Kněžka se postavila naproti ní a jemně přejela prsty po jednom z proutků. „Ty lístky se nechávají větrem unášet a čechrat, protože není v jejich moci se mu vzepřít, ale ty nemusíš Yana poslouchat na slovo, Alessandro.“

Princezna vzdychla, nahmatala v trávě malý kamínek a hodila ho na hladinu jezera. „Vidíš ty vlnky?“

Počkala, až Merit souhlasně přikývne, teprve potom pokračovala. „Do několika minut zmizí a přesně tak končí každá moje malá vzpoura. Ničím. On je král. Jeho slovo je zákon. Kdežto já... Moje slovo nic neznamená. Nemá žádnou moc, stejně jako já. Nakonec si Marca stejně budu muset vzít, tak jako si Bianka vezme Godricka.“ Její hlas byl smutný, skoro smířený, což se Merit ani trochu nezamlouvalo. Takovou

princeznu neznala. Zamyšleně si prohlédla její dozlatova opálenou zachmuřenou tvář i shrbená ramena. Zdá se, že se přiblížil čas poznání, usoudila v duchu. Původně chtěla princeznu zasvětit až o osmnáctých narozeninách, ale okolnosti ji nutily postupovat výrazně rychleji.

„A co když existuje způsob, jak získat moc daleko větší, než by tvůj otec kdy mohl mít?“

„Jak to myslíš?“

„Jsi dcera kněžky zrozená za bezměsíčné noci, Alessandro.“

„No a? Nejsem přece prvorozená.“

Merit přikývla. „Takže nejsi jako tvoje sestra povinována chrámu, ale přesto tě bohyně obdařila svou mocí. Mocí, která navíc proučila v žilách i tvé matce. Domnívám se tedy, že jste s Catalinou dostaly do vínku mnohem větší sílu, než je u Tieřiných dcer běžné.“

„Nemyslím, že bych měla jakoukoliv moc.“

„Protože jsi ji v sobě ještě neprobudila. Neprošla jsi rituálem zasvěcení.“

Alessandra sebou trhla, postavila se na nohy a založila si ruce na prsou. „Tím přece prochází jen chrámové kněžky. Nezlob se, Merit, ale mě nenaverbuješ. Už to na mě zkoušel otec.“

Starší žena se na dívku shovívavě usmála. „Nic takového nemám ani v úmyslu, Alessandro. Naopak. Chci, aby ses jednou stala královnou téhle země. A možná i celé Penterie. Pokud se ukáže, že mám pravdu, mohla bys nám všem konečně přinést mír.“

Al na ni šokovaně vykulila oči. Královnou celé Penterie? O něčem takovém by se sama neodvážila ani přemýšlet. Občas si představovala, že by mohla jednou vládnout Emeraldii, ale ovládnout celý světadíl? To je možná až příliš velké sousto.

„O jaké moci se tady přesně bavíme, Merit?“ Nedokázala si představit, co by měla svým zasvěcením získat. Proč by ji měl

kdokoliv poslouchat? Vždyť ani Merit sama nevypadá, že by dokázala víc než požehnat polím a léčit rány rašelinou.

Žena vzdychla. O moci kněžek se s nezasvěcenými nemluvalo. Jenže ona potřebovala princeznu přesvědčit, aby k zasvěcení vůbec svolila. To nebylo obvyklé. Dcery Thierry nikdy neměly na výběr. Nezřídka je rodiče poslali do chrámu, sotva se objevilo první krvácení, ty šťastnější zůstávaly doma do předvečera dvacátých narozenin, stejně jako Catalina. Ale to se dělo spíš výjimečně. Její schovanky jen málokdy pocházely z bohatých poměrů, kde by všichni žili v dostatku. Každého hladového krku se tak rodina ráda zbavila. Merit navíc za každou dívku věnovala rodičům štědrý dar a nezapomínala jim na podzim každoročně poslat část úrody.

„Vidíš ten dubový les na druhé straně jezera?“ ukázala Merit na opačný břeh.

Dívka mlčky přikývla a mžourala na listnatý ostrůvek uprostřed borovic a smrků.

Knězka polkla, přimhouřila zelené oči a zhluboka se nadechla. Stromy zežloutly. Vydechla. Listí opadalo. Před očima se jí udělaly mžitky a musela se opřít o kmen stromu, ale soudě podle princeznina užaslého pohledu, udělala kýžený dojem. Co na tom, že ji to vyčerpalo a bude muset k večeru vzdát dík bohyni a přinést zemi novou oběť, aby se jí síly vrátily. Její moc nebyla určena k ničení, proto se najednou cítila tak slabá, ale účel světí prostředky.

„Jak jsi to udělala?“

„Vysála jsem z půdy pod nimi živiny. A těmi jsem pak nakrmila tuhle vrbu, aby nepřišly vniveč. Plýtvání je nejhorší hřích.“

„Takže ty stromy umřely?“

Merit přikývla. „A to je jen střípek z toho, co bys mohla dokázat ty. Země je všude kolem nás. Jen si představ, že bys s ní dokázala manipulovat pouhou silou svých myšlenek. Mohla bys přivolat třeba zemětřesení nebo probudit vyhaslou sopku.“

Princezna nebyla hloupá. Hned pomyslela na to, že taková moc nemůže být bezpodmínečná. Že za ni bude muset zaplatit. Ale jaká bude cena? A je vůbec správné, aby pouhý člověk vládl takovou silou? Ta byla přece dána do vínku jen bohům.

Co když svým zasvěcením princezna všechno ještě zhorší?

Rovnováha misek vah, na něž po každé dohrané partii kladou Nebeská dvojčata své kamínky, byla vždy tak křehká. Alessandra byla až do teď pouhým pěšákem. S mocí, jakou Merit popsala, by se jistě stala královnou. Tím by zvrátila dosavadní vývoj hry. Kdo by ji pak vyhrál? Nicota, nebo Stvořitel? Komu by její figura na šachovnici pomohla? Jakou barvu by měla? Černou, nebo bílou?

A co když byla rovnováha vychýlena už předtím a s jejím zasvěcením se síly zase vyrovnají? Možná pak ta nekonečná válka utichne jednou provždy. Jak má poznat, co je správné? Nebyla si ani trochu jistá.

„A co obnáší to zasvěcení?“

„Tierra je naštěstí mnohem milosrdnější než ostatní bohové a nevyžaduje, aby ses vrhala vstříc ohni, větru nebo vodě a musela nejprve zemřít, aby ses mohla znovu zrodit políbená magií. Bohyně už si tě vybrala, a protože nejsi prvorozená, je na tobě, zda její dar přijmeš.“

Alessandra se otrásla z představy, že ohniví kněží musí nejprve uhořet, aby mohli sloužit Elfuegovi.

Merit se zadívala přes její rameno na malou slíпку. „V chrámu dostane každá novicka na starost mládě nějakého zvířete. Stará se o něj a v den zasvěcení pak musí bohyni již dospělé zvíře obětovat.“

Princezna se prudce nadechla, zavrtěla hlavou, několika dlouhými kroky došla k nic netušící Pipi a chňapla ji pevně do náručí. „Jen přes mou mrtvolu.“

Kapitola 3

Zlatohrad

Dva dny po osmém úplňku...

Marco natáhl tětivu a s naprostou jistotou zasáhl jablko na bratrově hlavě. Ten se zašklebil, přivřel šedé oči a vyklepal si z tmavě hnědých vlasů zbytky dužiny.

„A teď budu střílet já,“ prohlásil a hrnul se přes zatravněnou plochu ke korunnímu princovi, který se od srdce zasmál.

„Až zamíříš, myslí na to, že pokud mě zastřelíš, dají tě setnout pro velezradu, Fabiane,“ mrkl na mladšího bratra, když mu podával luk a šípy. Nemohli být rozdílnější. Zatímco Marco byl daleko víc podobný matce, tmavší Fabian jako by z oka vypadl králi. Přesto by i naprostý cizinec z jejich

chování dokázal rozpoznat, že jsou si velmi blízcí. Stejně jako dvě strany jedné mince, ani oni by jeden bez druhého nemohli existovat.

Mladší princ se ušklíbl. „Ale vždycky to tak nebylo.“

Marco zavrtěl hlavou a krátká hnědá ofina mu přitom spadla do stejně zbarvených očí. Odhrnul vlasy rukou, sáhl do brašny, která ležela ledabyly pohozená u Fabianových nohou, vytáhl z ní jablko a vydal se k terči. Jeho šíp stále ještě trčel ze slaměného kola. Protože bratr byl sice vysoký, ale přesto o něco nižší než on sám, musel jej vytáhnout, aby si mohl stoupnout na jeho místo.

„Ve Zlatohoří to nikdy jinak nebylo,“ poznamenal a kousl do šťavnatého ovoce.

„V Penterii ano. Ještě za časů velkých králů. Trůn vyhrál ten, který rychleji povraždil ostatní bratry.“ Přiložil šíp k těživě. „A neujídej. Mohl bych si myslet, že schválně chceš, abych měl nižší šanci na úspěch, když budu mířit na menší cíl.“

Marco se k němu otočil čelem, napřímil se a opatrně si položil na hlavu nakousnuté zelené jablko. „Proč bych to dělal?“

„Aby ses zbavil zodpovědnosti, byť by tě to mělo stát život,“ ozvalo se káravě za Fabianovými zády právě v okamžiku, kdy natáhl tětivu a chystal se vystřelit. Mladší z princů tiše zaklel a sklonil zbraň. Marcovi zmizel rozpustilý úsměv z tváře, sklonil hlavu a nechal jablko spadnout do otevřené dlaně, ale bylo pozdě. Král už samozřejmě jejich nebezpečnou hru dávno odhalil. Ze stínu se vynořila jeho urostlá postava zahalená do rudého kabátce. Na koženém opasku s mohutnou zlatou přezkou se mu v pochvě houpal velký meč s rukojetí rafinovaně zdobenou rubíny. V královské rodině se dědil už po generace. Marco od malička obdivoval zvláště narůžovou barvu ostrů. Byla to nádherná zbraň.

„Otče,“ sklonil hlavu Fabian na znamení úcty. „Přece víš, že já bych bratrovi nikdy vědomě —“

„Ale jistě, že to ví, bráško,“ přerušil ho Marco a houpavým krokem se pomalu k oběma blížil. „Ta kousavá poznámka byla určena jenom mně.“

Král Leon ustaraně nakrčil čelo. Starší syn mu dělal starosti. Měl by mít už dost rozumu na to, aby mu mohl s klidným svědomím předat žezlo. On sám už měl v jeho věku dávno na hlavě korunu, protože otec královny Anny zemřel, když byl sotva šestnáctiletým chlapcem. Marco se však i ve dvaceti letech choval, jako by vůbec nechápal důležitost královského majestátu. A Leon přitom cítil, jak mu den za dnem ubývají síly. Byl nemocný, ale kromě něj a jeho synovce Aurelia o tom nikdo nevěděl.

Nemocný král je slabý král. A na hranicích Větrovody a Zlatohoří se už nějakou dobu šikují vojska Godrickových Temných nájezdníků ze Sopečných ostrovů. Nechtěl jim zavdávat příčinu k tomu, aby útok, k němuž se nevyhnutelně schylovalo, přišel dřív, než na to budou připraveni.

„Krkavec mi právě přinesl čerstvé zprávy z Emeraldie,“ začal a úplně ignoroval synova neuctivá slova. Nepřišel se sem s ním hádat. Na to budou mít dost času později. „Král Yan vzkázal, že jeho dcera přijímá tvou žádost o ruku, Marco.“

„Já přece o žádnou ruku nežádal.“

Leon potlačil chuť se synovu rozčarování škodolibě pousmát. „Žádal jsem o ni já, tvým jménem, synu. Je na čase, aby ses usadil a přivedl na svět dědice, tak jak to králové dělají.“

Fabian nadzvedl obočí, sklonil hlavu a zakryl si ústa otevřenou dlaní. Nebylo pochyb, že za ní skrýval úsměv, kterého se král raději vyvaroval. Marco se naproti tomu zamračil ještě víc a jeho jinak světle hnědé oči získaly téměř černou barvu, když se na otce zpřímá podíval. Věděl, že nemá smysl se s ním přít, a proto se rozhodl jeho přání naoko vyhovět. Však on už později přijde na způsob, jak se z toho sňatku vykroutit.

„A kterou z Yanových dcer jsi mi vybral, otče?“

„Alessandru.“

Princ překvapeně zamrkal a zmateně se podíval na mladšího bratra, který pořád ještě klopil šedé oči k zemi, a pak zase na otce.

„Ale vždyť je to ještě malá holka!“

„Je jí patnáct. Tvoje matka byla ještě mladší, když jsme se brali. A navíc...,“ tady se Leon zarazil a přemýšlel, jak zformulovat slova co nejšikovněji, tak aby je Marco chápal jako výzvu, protože právě pro ty měl jeho syn slabost. „Podle toho, co se ke mně doneslo,“ pokračoval rozvážně, „je nejvyšší čas, aby tomu děvčeti někdo vysvětlil, kde je její místo, jinak Yanovi brzy přeroste přes hlavu.“

Když principi zajiskřilo v očích a napřímil se v ramenou, král už věděl, že jeho návnada nepřišla vniveč. Měl skoro chuť si radostí promnout ruce.

„Co přesně se ti doneslo?“ zeptal se evidentně zaujatý Marco a Fabian k němu v tu chvíli překvapeně vzhlédl.

Leon se lehce ušklíbl. „Že prý bude radši do konce života kydat hnůj, než by si tě vzala za manžela.“

Marco se rozesmál. „Tvrdil jsi, že mou žádost o ruku přijala.“

Leon se shovívavě pousmál. „Vždyť víš, že o takových záležitostech dívky samy nerozhodují.“

Korunní princ zavrtěl hlavou, promnul si krátce v dlani odrostlé vousy na bradě a pak rozšafně položil mladšímu bratru ruku kolem ramen. „Vyrázíme na výlet, bráško.“

Fabian se na něj nevěřícně podíval. „Na námluvy?“

„Na průzkum.“

„Ale copak musíte odjíždět hned?“ vzdychla nešťastně královna Anna a kroutila hlavou. Její zlatá koruna zdobená

drahokamy přitom házela barevná prasátka po celé synově komnatě, jak se od ní odráželo odpolední slunce.

Fabian, který se se založenýma rukama opíral ramenem o sloupek bratrovy postele s nebesy, pobaveně sledoval, jak Marco úspěšně odolává matčinu naléhání. Svoje syny bohužel kvůli jejich dlouhému pobytu v cizině neznala dost na to, aby věděla, že je její snaha zbytečná. Pokud se Marco pro něco nadchl, musel to udělat hned a bez čekání. Byl už zkrátka takový. A Fabian ho nikdy nemohl v ničem nechat na holičkách. Takový byl zase on. Ušklíbnul se, odlepil se od dřevěného spirálovitého sloupku, položil matce obě ruce na ramena a zadíval se jí do očí.

„Do novoluní jsme zpátky, mamá.“

Královna se na něj zamračila. Byla maličká, sahala mu sotva po ramena, a přesto měla jeho absolutní respekt. O bratrovi by však totéž říci nemohl. Jeho vztah k oběma rodičům byl přinejmenším komplikovaný. Obvykle neposlouchal ani jednoho. A dnešek neměl být výjimkou. „Myslela jsem, že aspoň ty budeš mít rozum, Fabiane.“

Mladší princ se pousmál. „Byla byste snad radši, kdyby odjel sám?“

Její drobná našpulená ústa se otevřela dokořán. Zakryla si je rukou a pomalu zavrtěla hlavou.

To už se k ní otočil i Marco, který se do té doby věnoval balení. Ještě předtím si přehodil přes rameno plný kožený vak, zkontroloval, že mu u pasu visí nejen meč a dýka, ale taky dva nadité měšce s penězi, a pak matku krátce políbil na obě tváře.

„Slibuju, že vám ho v pořádku přivedu zpátky,“ mrkl na ni, uštědřil mladšímu bratrovi herdu do zad a křivě, trochu domýšlivě, se pousmál.

„Ale proč si s sebou nemůžete vzít družinu? Cítila bych se o tolik lépe,“ namítla královna a v krku měla obrovský knedlík. Jsou to sotva dvě léta, co se jí oba synové vrátili z cest. Neviděla je dlouhé roky, a když konečně došlo k jejich znovushledání,